

Με τη ψήφο μας, διαμορφώνουμε τη φυσιογνωμία της Ευρώπης των πολλών: αυτός ήταν το τίτλος του αμέσως προηγούμενου κειμένου που αφορούσε στο διακύβευμα των ευρωεκλογών. Έχοντας την απόλυτη βεβαιότητα πως η συζήτηση που διεξάγεται στη χώρα μας κάθε άλλο παρά γύρω από τα καίρια και ουσιώδη ζητήματα που άπτονται των προβλημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, περιστρέφεται, θα επιμείνουμε στο ίδιο θέμα παραθέτοντας αποσπάσματα από το πολύ καλό αφιέρωμα της εφημερίδας «Ελευθεροτυπία» της περασμένης Κυριακής.

Στο σύντομο πρόλογό του ο επιμελητής του αφιερώματος, **Θανάσης Γιάλκετσης**, γράφει μεταξύ άλλων:

«Τα μεγάλα θέματα της Ευρώπης και τα κρίσιμα προβλήματα της διαδικασίας ενοποίησης απουσιάζουν από το δημόσιο διάλογο και τις αντιπαραθέσεις των πολιτικών δυνάμεων. Η υπόθεση της Ευρώπης μοιάζει μακρινή, πολύπλοκη και αφηρημένη. Παραμένει ωστόσο το γεγονός ότι οι περισσότερες από τις αποφάσεις που καθορίζουν την καθημερινή ζωή παίρνονται ήδη στο ευρωπαϊκό και όχι στο εθνικό επίπεδο.

Όμως παρ' όλα αυτά «Η ιδέα μιας πολιτικής ικανής να ελέγξει τις αγορές, να τιθασεύσει τον άγριο καπιταλισμό και να οδηγήσει στην έξοδο από την κρίση, βρίσκεται στην Ευρώπη το ιδανικό πεδίο εφαρμογής της».

Σ' αυτήν ακριβώς τη βάση, της διερεύνησης δηλαδή μιας άλλης πολιτικής σκέψης και πρακτικής που θα δημιουργεί όρους και προϋποθέσεις για να υπάρξουν ικανές προοπτικές προς την κατεύθυνση της ενωμένης Ευρώπης, δημοσιεύονται οι παρεμβάσεις τριών ευρωπαίων διανοουμένων. Από τις παρεμβάσεις αυτές επιλέγουμε τα κείμενα των Ούρλιχ Μπεκ και Κλάους Όφε, από τα οποία και σας παραθέτουμε τα πλέον ενδεικτικά (κατά τη γνώμη μας) αποσπάσματα:

Ούρλιχ Μπεκ

«Αν δεν υπήρχε η Ευρωπαϊκή Ένωση, θα ήταν αναγκαίο να την επινοήσουμε σήμερα. Μακράν του να είναι απειλή για την εθνική κυριαρχία, στις αρχές του 21ου αιώνα είναι ακριβώς η Ένωση αυτή που καθιστά δυνατή την εθνική κυριαρχία.

Στην κοινωνία του παγκόσμιου κινδύνου, μπροστά στην επικίνδυνη συσσώρευση των παγκόσμιων προβλημάτων, τα έθνη – κράτη από μόνα τους αποκαλύπτονται αδύναμα και ανίκανα να ασκήσουν κυριαρχία...

Η Ευρώπη δεν χρειάζεται λιγότερη Ευρώπη αλλά περισσότερη Ευρώπη. Η κρίση δείχνει ότι η νομισματική ένωση δεν μπορεί να τελειοποιηθεί παρά μόνο με την πολιτική ένωση...»

Κλάους Όφε

«Η Ευρώπη διευρύνεται και ταυτόχρονα ισοπεδώνεται. Το βάρος της ελεύθερης αγοράς γίνεται ολοένα και περισσότερο αισθητό, επηρεάζοντας αρνητικά τις διαδικασίες εκδημοκρατισμού...

Η πλειονότητα του ευρωπαϊκού πληθυσμού αισθάνεται απειλούμενη από τη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Μεγαλώνει η ανασφάλεια για την κατοικία, την εργασία, την υγεία, το μέλλον των νέων γενεών. Χρειάζεται μια πολιτική δύναμη ικανή να υπηρετεί ευρωπαϊκούς σκοπούς. Χρειάζεται σύγκλιση προγραμματικών διεκδικήσεων σε ευρωπαϊκή κλίμακα. Χρειάζεται να επανεξεταστεί το ζήτημα της ταξικής

πολιτικής της Ευρώπης...

Είναι αναγκαίο η Αριστερά να κατορθώσει να επεξεργαστεί ένα πρόγραμμα για την προώθηση της οικονομικής ασφάλειας, ως δικαίωμα του πολίτη σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Αν οι δυνάμεις της εναλλακτικής Αριστεράς δεν κατορθώσουν να συγκλίνουν σε μια παρόμοια προγραμματική βάση για το ελάχιστο εισόδημα και για κοινωνικές εγγυήσεις, υπάρχει ο κίνδυνος οι υποστηρικτές της ελεύθερης αγοράς να σχηματίσουν μια σταθερή εκλογική συμμαχία με την προστατευτική ριζοσπαστική δεξιά (αναφέρεται στα σενάρια ισχυροποίησης της ακροδεξιάς).

Η Αριστερά οφείλει επομένως να υιοθετήσει μια οικουμενική αντίληψη της κοινωνικής και οικονομικής πολιτικής, συνδεδεμένη όμως με την ιδέα της ευρωπαϊκής ταυτότητας του πολίτη...».

Θα μπορούσαμε, πάντα στα πλαίσια ενός γόνιμου διαλόγου, να σταχυολογήσουμε πολύ μεγαλύτερα αποσπάσματα και φυσικά να περιλάβουμε και πολλές άλλες σκέψεις και προβληματισμούς, που βλέπουν το φως της δημοσιότητας το τελευταίο (κυρίως) χρονικό διάστημα, μ' αφορμή τις επικείμενες ευρωεκλογές. Το δυστύχημα, όμως, είναι πως στη χώρα μας (και όχι μόνον) αντί του εποικοδομητικού διαλόγου πριμοδοτούνται οι αφορισμοί και οι «λασπομαχίες» και πως αντί μιας παραγωγικής και γόνιμης συζήτησης για το μέλλον της Ευρώπης, που στην ουσία είναι και το διακύβευμα αυτών των εκλογών, κυριαρχούν συνθήματα (φθηνά αναμασήματα) που αναπαράγουν τα αδιέξοδα του πολιτικού μας συστήματος.

Στη λογική αυτή, η ψήφος μας δεν συνιστά πολυτέλεια, αλλά αδήριτη ανάγκη έκφρασης της πολιτικής μας βούλησης. Με το σκεπτικό βέβαια της ανάληψης των προσωπικών μας ευθυνών απέναντι στην ολοένα και μεγαλύτερη απαξίωση του ρόλου μας, απέναντι στην ολοένα και μεγαλύτερη υποβάθμιση των πραγματικών μας αναγκών.